

„A-i iubi pe vrăjmași înseamnă a-L imita pe Dumnezeu..”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație săptămânală creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

CUPRINS

1. Evanghelia iubirii desăvârșite
4. Porunca iubirii vrăjmașilor.
5. Treptele iubirii de vrăjmași.
6. Pe cei ce insultă trebuie să-i luăm drept slabi sau bolnavi
7. Condiția iertării.
8. Doamne, binecuvântează pe vrăjmașii mei!

- 5 octombrie -

PREDICA DE PE MUNTE IUBIREA VRĂJMAȘILOR

Zis-a Domnul: precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea; și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv." (Luca 6, 31-36)

EVANGHELIA IUBIRII DESĂVÂȘITE

Dacă ar avea oamenii neconținut înaintea ochilor mila lui Dumnezeu față de dânșii, s-ar milostivi și ei unii față de alții. Nimic nu-l face pe om mai potrivnic milosteniei decât gândul că nici lui nu-i dă nimeni nimic. Nimeni? Dar Dumnezeu? Nu răsplătește El, zi și noapte, cu milostivirea Lui, nemilostivirea noastră? Tot așteptând ca ceilalți să fie mai întâi milostivi față de dânșul, omul ajunge hapsân. Mila însă nu este o virtute pasivă, ci o virtute lucrătoare, și cine începe să o lucreze, cerul și pământul i se arată curând într-o lumină nouă. Ce-ar fi știut oamenii despre milă dacă Dumnezeu nu ar fi fost El mai întâi, milostiv față de oameni? **Mila lui Dumnezeu deșteaptă și în oameni mila.** „Feriți cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5, 7).

Mila este mai mare decât compasiunea. Poate cineva să treacă pe lângă un cerșetor, să-i pară rău de el, și totuși să nu-i dea nimic. Omului milostiv însă nu doar îi va părea rău de un necăjit, ci-l va și ajuta. A te milostivi de-un cerșetor nu-i nici cel mai greu, nici cel mai mare lucru în Legea lui Hristos; ci să ne milostivim de vrăjmașii noștri, acesta este lucrul de căpetenie. **Mila este mai mare decât iertarea**, pentru că ier-

tarea este prima jumătate a drumului, iar fapta iubirii, a milosteniei, este drumul întreg. **Mila este mai mare decât dreptatea pământească.** Dacă n-ar fi mila, oamenii ar pieri mâna necruțătoare a legii. Fără milă, legea nu poate chezașui pentru nimic din cele ce sunt, mila însă face lucruri noi. **Dragostea a zidit lumea.** De aceea, este mai bine să cunoască și să deprindă din copilărie dulceața dragostei și a milei decât asprimea legii. Legea poate fi oricând învățată, pe când o inimă înăsprită cu greu se mai poate întoarce vreodată spre milostivire. Cine are dragoste, nu păcătuiește împotriva legii.

Evanghelia de astăzi vorbește despre cel mai înalt fel de milă: iubirea față de vrăjmași. **Hristos a dat porunca - nu sfatul, ci PORUNCA - de a ne iubi vrăjmașii. Porunca iubirii față de vrăjmași este culmea Evangheliei lui Hristos.**

Dacă vrem ca oamenii să nu ne fie dușmani, să nu le fim nici noi lor. Dacă e adevărat faptul că oricine pe lumea asta are dușmani, atunci de bună seamă că și noi suntem dușmanul cuiva! Dacă vrei, deci, ca oamenii să-ți fie prieteni, încetează mai întâi tu a le fi lor dușman, fă-te tu mai întâi prietenul lor. Dar nu acesta-i câștigul cel mai mare, ci faptul ca în chipul acesta, ți-L faci prieten pe Dumnezeu. Dacă îi ești cuiva dușman, lucrul acesta împiedică și mântuirea ta, și pe a lui; iar dacă ești altora prieten atunci până și dușmanii tăi îți vor ajuta, vrând-nevrând, să te mântuiești. O, dacă ar socoti omul mai degrabă cu câți semeni de-ai lui este el la cuțite, decât câți îl vrăjmășesc pe el!

Porunca lui Hristos de a face noi oamenilor ceea ce voim să facă și ei nouă este foarte firească. Orice om vrea să fie iertat când greșește; să ierte și el pe alții! Fiecare vrea să-și împărtășească durerile și bucuriile cu alții; să se întristeze și el de durerile altora, să se bucure și el de bucuriile altora! Omul vrea ca alții să-l vorbească de bine, să-l cinstească, să-l cerceteze dacă e bolnav; să facă, deci, și el altora toate acestea.

Nu-i mare lucru sa așteptați ca alții să vă facă vouă bine, ca să le puteți întoarce binele făcut. Oare Dumnezeu așteaptă ca oamenii să merite soarele de pe cer, ca să poruncească soarelui să strălucească? Nu lucrează Dumnezeu din dragoste? **Dragostea e o virtute lucrătoare.** Făcând bine numai celor ce ne fac bine, nu suntem altceva decât niște datornici care-și plătesc datoriile. **Mila nu e o virtute care acoperă datoriile, ci una care dă de la sine mereu. Și dragostea e o virtute care dă fără să primească înapoi.**

„Iubiți pe vrăjmașii voștri”. Nu zice: „Să nu întoarceți rău pentru rău”, pentru că este prea puțin; înseamnă doar răbdare. Nici nu zice: „Să iubiți pe cine vă iubește”, pentru că aceasta este iubire pasivă; ci zice: iubiți pe vrăjmașii voștri; nu doar să-i răbdați, ci să-i iubiți. **Iubirea este o virtute lucrătoare.**

Păcatul îl umple pe om de frică, iar frica îl face să vadă peste tot dușmani. Dumnezeu însă e fără de păcat și de aceea El nu bănuiește pe nimeni, El iubește pe toată lumea. Atunci când ne împresoară dușmanii fără ca noi să ne fi făcut vinovați cu ceva anume față de ei, trebuie să credem că lucrul acesta se întâmplă cu știrea Lui și spre binele nostru. Să fim dreptți și să recunoaștem că vrăjmașii ne sunt de mare folos în sporirea duhovnicească. Fără vrăjmășie pe lume mulți din plăcuții lui Dumnezeu nu l s-ar fi făcut prieteni. Faceți bine tuturor, fără deosebire, fără să țineți seama dacă ei vă iubesc sau nu; urmați lui Dumnezeu, care face bine tuturor, și pe față și într-ascuns. **Dacă facerea ta de bine nu-l vindecă pe vrăjmaș de vrăjmășia lui, cu atât mai puțin îl va**

vindeca facerea de rău. Fă bine celor ce nu așteaptă de la tine bine, și împrumută tuturor celor care îți cer, dar împrumută ca și când ai da, ca și când ai înapoia omului ce este al lui, nu ca și când ai da ce e al tău. Chiar dacă vrăjmașul tău nu-ți primește facearea de bine, să nu te împiedice aceasta de a-i face bine mai departe.

„*Rugați-vă pentru cei... ce vă prigonesc*” (Matei 5, 44) și în acest chip le veți face bine. Dacă vrăjmașul nu vrea să primească nimic de la tine, Dumnezeu primește rugăciunea ta pentru dansul. Și Dumnezeu îi va împlânzi inima, îl va întoarce cu bunăvoință spre tine. Nu-i cu neputință, așa cum crede lumea, să întorci un dușman înversunat și să ți-l faci prieten! Și chiar dacă ar fi cu neputință oamenilor, îi stă în putere lui Dumnezeu. Cine preschimbă iar și iar pământul înghețat în câmp înflorit, poate și să topească gheața vrăjmașiei în inima omenească și să presare în ea floarea înmiresmată a prieteniei. Și aceasta nu atât pentru ca să-ți câștigi tu un prieten în locul unui dușman, ci ca să nu-și piardă el sufletul din pricina vrăjmașiei față de tine.

Făcând aceasta, mare va fi răsplata ta. Cine te va răsplăti? Poate și oamenii, într-o măsură, dar mai presus de toți, Dumnezeu. Și ce fel de răsplată vei primi? Veți fi fii ai Celui Preaînalt; îl vei putea nu-mi pe Dumnezeu: Tată; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție (Matei 6, 6). Dacă nu azi, atunci mâine; și dacă nu mâine, atunci la sfârșitul a toate, înaintea tuturor îngerilor și oamenilor. Vei ajunge acolo unde este El (Ioan 14, 3), în slava în care este El, în bucuria fără sfârșit. Înseamnă ca dragostea lui Dumnezeu ne însoțește mereu, în toate necazurile și durerile acestei vieți, înseamnă că totul e întors și îndreptat spre binele nostru din urmă. Nu vom rămânea în mormânt, vom învia. Vom învia așa cum a înviat Hristos. Pentru puțină vreme suntem aici pe pământ, în insula morții. În casa Cerescului nostru Tată ne așteaptă slavă și cinste. Hristos ne primește ca frați ai Săi, de aceea și Dumnezeu Tatăl ne primește ca fii.

Nu este nici un chip de a ne câștiga prin vreun merit numele de fiu al lui Dumnezeu. Iar dragostea lui Hristos săvârșește ceea ce omului îi este cu neputință. **Nimeni să nu se laude că s-a mântuit prin multa lui iubire, că și-a deschis singur porțile raiului!**

Oricât de grea, de uriașă ne-ar părea porunca iubirii aproapei, e doar un mărunțiș pe care Dumnezeu ni-l cere ca să ne aducă mai aproape de El, la strălucita Lui curte împărătească. Cere de la noi doar să-L credem și să-L ascultăm. **Cu ce a meritat Adam raiul? Cu nimic. Raiul i-a fost dăruit de dragostea lui Dumnezeu. Prin ce a rămas Adam în rai până la cădere? Prin nimic altceva decât prin ascultare.** Dar când el și soața lui au început să pună la îndoială porunca lui Dumnezeu, prin chiar îndoiala lor au încălcat porunca și au căzut în păcatul aducător de moarte al neascultării.

Hristos ne cere credință și ascultare. Credință că fiecare poruncă a Sa este spre mântuire, și ascultare desăvârșită de fiecare poruncă a Sa. Așa cum bolnavul primește din mana doctorului leacul - fie el amar sau dulce - cu credință și ascultare, așa și noi, cei slăbiți de păcat și întunecați la minte, suntem îndatorați a împlini cu credință și ascultare cele poruncite cu dragoste de Doctorul sufletelor și Mântuitorul vieții noastre, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. A Lui fie slava și lauda, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

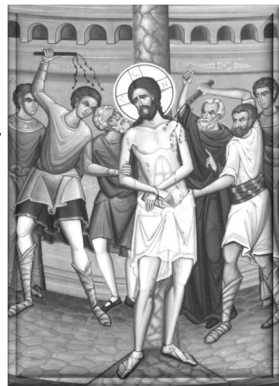
(Din: Sfântul Nicolae Velimirovici, „Predici”, Editura Sophia, Bucuresti)

PORUNCA IUBIRII VRĂJMAȘILOR

Sufletul nu poate avea pace dacă nu se va ruga pentru vrăjmași. Sufletul învățat să se roage de harul lui Dumnezeu iubește și-i este milă de fiecă faptură și mai cu seamă de om, pentru care Domnul a pățimit pe cruce, și a suferit cu sufletul pentru noi toți. Domnul m-a învățat să iubesc pe vrăjmași.

Vă rog fraților, faceți o încercare. Dacă cineva vă ocărăște sau vă disprețuiește sau smulge ce e al vostru, sau prigonește Biserica, rugați pe Domnul zicând: *„Doamne, noi toți suntem făpturile Tale. Ai milă de robii Tăi și întoarce-i spre pocăință!”* Și atunci vei purta în chip simțit harul în sufletul tău.

La început silește inima ta să iubească pe vrăjmași, și Domnul, văzând dorința ta cea bună, te va ajuta în toate, și experiența însăși te va povățui. Dar cine gândește rău de vrăjmași, acela n-are în el iubirea lui Dumnezeu și nu-l cunoaște pe Dumnezeu. **Dacă te vei ruga pentru vrăjmași, va veni la tine pacea; iar când vei iubi pe vrăjmași, să știi că un mare har al lui Dumnezeu viază întru tine; nu zic că este deja un har al lui Dumnezeu desăvârșit, dar e de ajuns pentru mântuire. Dacă însă îi ocărăști pe vrăjmașii tăi, aceasta înseamnă că un duh rău viază întru tine și aduce gânduri rele în inima ta; pentru că „din inima omului ies gândurile bune și gândurile rele”.** (Matei 15, 19).

Omul bun gândește: *„Tot cel ce rătăcește de la adevăr piere”* și, de aceea, îi este milă de el. Dar cine n-a învățat de la Duhul Sfânt să iubească, acela nu se va ruga pentru vrăjmași. **Cine a învățat de la Duhul Sfânt să iubească, acela se întristează toată viața pentru oamenii care nu se mântuiesc și varsă multe lacrimi pentru popor, și harul lui Dumnezeu îi dă puterea de a iubi pe vrăjmași.**

Dacă nu-i iubești, măcar nu-i ponegri și nu-i înjura; și acesta va fi un lucru bun. Dar dacă cineva îi blestemă și-i înjură, e limpede că un duh rău viază în el și, dacă nu se pocăiește, va merge după moarte acolo unde sălășluiesc duhurile rele. Să izbăvească Domnul orice suflet de o asemenea nenorocire! Înțelegeți! E atât de simplu. Sunt vrednici de milă oamenii care nu cunosc pe Dumnezeu sau care se împotrivesc Lui. Inima mea suferă pentru ei și lacrimi curg din ochii mei. Pentru noi și raiul și chinurile sunt limpezi: le cunoaștem prin Duhul Sfânt. Aceasta a spus-o și Domnul: *„Împărăția lui Dumnezeu e înăuntrul vostru”* (Luca 17, 22)! Așa că încă de aici începe viața veșnică; și chinurile veșnice încep și ele încă de aici.

Pentru mândrie se pierde harul și, împreună cu el și iubirea de Dumnezeu și îndrăzneala în rugăciune; și atunci sufletul e chinuit de gândurile cele rele și nu înțelege că trebuie să se smerească și trebuie să iubească pe vrăjmași, fiindcă altfel nu poate să placă lui Dumnezeu.

„Iubiți pe vrăjmașii voștri” (Matei 5, 44) Dar cum să-i iubim când ei ne fac rău? Când Domnul mergea spre Ierusalim și samarinienii n-au vrut să-L primească, Ioan Teologul și Iacob erau gata să facă să se pogoare foc din cer și să-i nimicească pentru aceasta; dar Domnul le-a spus cu milă: *„N-am venit să pierd, ci să mântui”* (Luca 9, 54-56). **Așa și noi trebuie să avem un singur gând: ca toți să se mântuiască.**

Sufletul să aibă milă de vrăjmași și să se roage pentru ei, pentru că au rățăcit de la

adevăr și merg în iad. Aceasta e iubirea față de vrăjmași. Atunci când Iuda se gândea să vândă pe Domnul, Domnul i-a răspuns cu milă (Matei 26, 50); tot așa și noi trebuie să fim cu milă față de cei ce se rătăcesc și se pierd, și atunci ne vom mântui prin milostivirea lui Dumnezeu. Iubirea e cunoscută prin Duhul Sfânt. Iar pe Duhul Sfânt sufletul îl recunoaște prin pace și dulceață. O, cum trebuie să-l mulțumim Lui Dumnezeu că ne iubește atât de mult. Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie doar să-l iubești pe aproapele, să ai duh smerit, să fii înfrânat și ascultător și pentru aceste fapte bune, Domnul ne dă să-L cunoaștem. Și ce poate fi mai de preț pe lume decât această cunoaștere? Să cunoști pe Dumnezeu, să știi cum ne iubește!

TREPTELE IUBIRII DE VRĂJMAȘI

Multe religii recomandă iubirea aproapelui; creștinismul singur cere iubirea vrăjmașilor. În această privință Noul Testament este în ruptură cu Vechiul, care opunea violențelor suferite legea talionului: *„ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, rana pentru rana, moarte pentru moarte”* (Ieșire 21, 24-25).

Hristos Însuși semnaleză această singularitate și ruptură atunci când spune: *„Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit și Eu pe voi. Din aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, de veți avea dragoste unii față de alții”* (Ioan 13, 34-35).

Urmând indicațiile Sfinților Părinți, putem să definim treptele iubirii de vrăjmași:

1. A nu face primii răul. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
2. A nu ne răzbuna pe măsura suferinței care ni s-a făcut și de a lăsa răzbunarea în grija lui Dumnezeu. *„Nu răsplățiți nimănui răul cu rău”* (Romani 12, 17)
3. A nu ne împotrivi. *„Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău”* (Mt. 5,39)
4. A nu ne înfuria pentru ceea ce ne fac vrăjmașii, ci de a-i suporta, a da dovadă de răbdare, a îndura tot ceea ce ne fac să suferim.
5. A nu ne mâhni pentru afronturile, încercările și întristările pe care ne fac să le suferim vrăjmașii noștri.
6. A privi ocările primite drept o binefacere și de a mulțumi lui Dumnezeu.
7. A ne oferi de bunăvoie ocărilor. *„De te lovește cineva peste obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt”* (Matei 5, 39).
8. A nu avea ură pentru cei ce ne chinuie, a nu simți ranchiună, dispreț, a nu avea mânie, nici resentiment față de ei.
9. A nu-i invinui, a nu-i critica, a nu-i vorbi rău și chiar a nu descoperi altora răul pe care ni-l fac.
10. A nu avea în noi nici o urmă de aversiune sau respingere față de ei.
11. A nu încerca nici cea mai mică amărăciune față de ei la gândul a ceea ce ne-au făcut, nici cea mai mică întristare.
12. A nu-i judeca defel, ci de a privi la propriile noastre nedreptăți.
13. A ierta sincer. Aceasta atitudine ne face vrednici să-L chemăm pe Dumnezeu pentru iertarea greșelilor noastre. *„Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc greșelile voastre”* (Matei 6, 14).
14. A ne sili să ne împăcăm cu vrăjmașii noștri. *„Du-te mai întâi și te împacă cu fratele tău”* (Matei 5, 24).

15. A avea inimă și compătimire pentru ei. „*Fiți milostivi, precum Tatăl vostru milostiv este*” (Luca 6, 36).

16. A ne ruga lui Dumnezeu pentru ei. „*Rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc*” (Matei 5, 44; Luca 6, 28).

17. A avea afecțiune pentru ei. Sfântul Simeon observă că pe această treaptă iubirea constă în „*a iubi din adâncul sufletului și a-i îmbrățișa fără patimă ca pe niște prieteni adevărați, cu lacrimi de iubire*”.

18. A le voi și a le face binele. „*Bindecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc*” (Matei 5, 44; Luca 6, 27-28).

19. A-i privi pe cei ce ne fac răul la fel cu cei ce ne fac binele, și a-i iubi în mod egal.

20. A-i trata pe vrăjmașii noștri ca pe prietenii noștri. Cine-și iubește cu adevărat vrăjmașii, scrie Sfântul Simeon, e în stare „*să-i primească ca pe prieteni, fără nici un gând la cele trecute*”.

21. A-i iubi pe vrăjmașii noștri nu numai ca pe noi înșine și chiar mai mult decât pe noi înșine. Hristos ne-a iubit mai mult decât pe Sine, dându-Se pentru noi la moarte pe cruce. „*Aceasta este porunca Mea: Să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu*” (In. 15, 12) adică până la jertfă Dragostea își pune și viața pentru cel iubit: „*Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi*”

Cuviosul Siluan Athonitul, „*Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*” – Editura Deisis Sibiu, 2001

PE CEI CE INSULTĂ TREBUIE SĂ-I LUĂM DREPT SLABI SAU BOLNAVI

Veți zice: Cum, oare, e cu putință să suferim jignirile? Cum – întreb eu – aceasta n-ar fi cu putință? Cuvintele pricinuiesc, oare, vreo rană? Lasă pe trup vreo zgârie-tură? Ce rău fac? De vrem, le putem suferi.

Sa facem legământ că le vom suferi – și, să vedeți, le vom suferi. Să ne zicem nouă înșine: Aceasta nu-i ură, ci slăbiciune. Și în adevăr e slăbiciune – și dovadă că nu-i ură sau răutate, este că omul acesta însuși voia să se înfrâneze, cu toate că fusese jignit.

Dacă cugetam că acesta-i un lucru de slăbiciune, vom suferi, vom ierta și ne vom sili ca noi înșine să nu cădem. Vă întreb pe toți: de voiți, puteți fi îndeajuns de înțelepți ca să suferiți pe cei ce vă jignesc? Cred ca da. Poate că acel ce v-a jignit a făcut-o fără voie, nu din gând precugetat, poate numai sub îmboldirea patimii, stăpâniți-vă...

Ați fost jigniți – și jignirea vine de la dușmanii voștri? Cu atât mai mult să fiți împăciuitori. Dar acela înnebunit de obrăznicie!... Tocmai pentru aceasta trebuie să te duci să-l afli; căci două rele îl pasc, obrăznicia și mânia.

Voi sunteți în stare de sănătate, vedeți limpede, nu ca el care orbecăiește în întuneric, din pricina acestor două rele. Și fiindcă voi sunteți la adăpost de acestea și, pe deasupra, sănătoși, mergeți spre el, după cum doctorul la bolnav. Zice oare doctorul: „Omul acesta este bolnav și nu voi merge să-l văd?” Mai ales atunci se duc doctorii, când văd bolnavi care nu se pot mișca. De cei ce se mișcă, ei se îngrijesc mai puțin. Oare, trufia și mânia nu vi se par mai grozave ca o boală? (Sfântul Ioan Gură de Aur)

CONDIȚIA IERTĂRII

Vn frate a venit la avva Siluan, în muntele Panefo, și i-a zis:
- Părinte, am un vrăjmaș care mi-a făcut multe rele, că și țarina mea, când eram în lume, mi-a răpit-o și de multe ori m-a vrăjmășit. Iar acum a pornit și oameni otrăvitori să mă omoare, și așa vrea să-l dau în judecată.

Zis-a lui bătrânul:

- Precum te împaci, fiule, fă!

Zis-a fratele:

- Cu adevărat, părinte, de va fi pedepsit, îi va fi de folos sufletului.

Răspuns-a bătrânul:

- Cum socotești, fiule, fă!

Și a zis fratele:

- Scoală-te, părinte, să facem rugăciune și voi merge la dregător!

Deci, sculându-se și rugându-se amândoi, când a venit să zică: „*Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*”, a zis bătrânul:

- **Și nu ne ierta nouă greșalele noastre, căci nici noi nu iertăm greșiților noștri!**

Apoi fratele i-a zis bătrânului:

- Nu așa, părinte!

Iar bătrânul a zis:

- Ba așa, fiule! Căci, cu adevărat, de vei voi să mergi la dregător să-ți faci ție dreptate, Siluan altă rugăciune nu-ți va face ție.

Și punând fratele metanie, l-a iertat pe vrăjmașul său.

De ce este important să iertăm? Pentru că numai așa ne întâlnim în iubire. Cine nu iartă, nu iubește. Și cine nu-și iubește semenii, nu-L poate iubi nici pe Dumnezeu. A ierta este semnul prezenței lui Dumnezeu în noi. Adevărata iertare este însoțită de uitare. Părintele Nicolae Steinhardt spunea că iertarea neînsotită de uitarea greșelii nu înseamnă nimic, e vorbă goală, flecăreală, amăgire și mască a ținerii de minte a răului. Iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu este condiționată de iertarea greșiților noștri: „*Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, vă va ierta și vouă Tatăl vostru cel ceresc*” (Matei 6, 14). Iertând celor care ne greșesc, ne facem părtași de dragostea cu care Dumnezeu iubește lumea.

Trăiți cu conștiința că Dumnezeu, în nemăsurata Sa dragoste, ne-a dăruit puterea de a ierta. Iar când simțiți că nu mai aveți putere să iertați, gândiți-vă că Dumnezeu a murit și pentru cel care v-a greșit.

Ghici ghicitoarea mea:

„Bate fără încetare,
Începând de la naștere;
Iar când ceasul a sosit,
Atunci și ea a tăcut.”

„V-a supărat vreun om rău? Iertați-l, ca să nu fie altfel doi oameni răi.”

(Fericitul Augustin)

DOAMNE, BINECUVÂNTEAZĂ PE VRĂJMAȘII MEI!

Vrăjmașii m-au împins și mai mult spre Tine, în brațele Tale, mai mult decât prietenii. Aceștia m-au legat de pământ și mi-au răsturnat orice nădejde spre pământ. Vrajmașii m-au făcut străin față de împărățiile pământești și un locuitor ne-trebnic, față de pământ. Precum o fiară prigonită, așa și eu, prigonit fiind, în fața vrăjmașilor, am aflat un adăpost mai sigur, ascunzându-mă sub cortul Tău, unde nici vrăjmașii, nici prietenii, nu pot pierde sufletul meu.

Doamne, binecuvântează pe vrăjmașii mei!

Ei au mărturisit în locul meu păcatele mele în fața lumii.

Ei m-au biciuit, când eu m-am cruțat de biciuire.

Ei m-au chinuit atunci când eu am fugit de chinuri.

Ei m-au hulit atunci când eu m-am măgulit pe mine însumi.

Ei m-au scuipat atunci când eu m-am mândrit cu mine însumi.

Când eu m-am făcut înțelept, ei m-au numit nebun.

Când m-am făcut puternic, ei au râs de mine ca de un pitic.

Când am vrut să conduc pe oameni ei m-au împins înapoi.

Când m-am grăbit să mă îmbogățesc, ei m-au smucit înapoi cu mână de fier.

Când mi-am zidit casă pentru viață lungă și liniștită, ei răsturnând-o m-au izgonit.

Binecuvântează, Doamne, pe vrăjmașii mei! Binecuvântează-i și-i înmulțește; asmu-te-i și mai mult împotriva mea, ca fuga mea spre Tine să fie fără întoarcere; ca să se rupă nădejdea mea în oameni ca pânza de păianjen; ca smerenia să împărătească deplin în inima mea; ca inima mea să devină mormântul celor rele. Ca toată comoara mea să o adun în ceruri. Ah, de m-aș elibera odată de autoamăgire, care m-a încălțit într-o mreajă cumplită a vieții înșelătoare!

Vrăjmașii m-au învățat să știu ceea ce puțin știu în lume: că omul nu are pe pământ vrăjmași afară de sine însuși. Doar acela urăște pe vrăjmași, care nu știe că vrăjmașii nu sunt vrăjmași, ci prieteni severi. De aceea, Doamne, binecuvântează pe prietenii și pe vrăjmașii mei! Sluga blestemă pe vrăjmași, căci nu știe, iar Fiul îi binecuvântează, căci știe. Fiul știe că vrăjmașii nu pot să se atingă de viața lui. De aceea El pășeste liber între ei și se roagă lui Dumnezeu pentru aceștia.

Doamne, binecuvântează pe vrăjmașii mei! Și eu îi binecuvântez și nu-i blestem!

(Sfântul Nicolae Velimirovici, „Rugăciuni pe malul lacului” - Ed. Anestis, 2006, pag. 160-161)

Programul liturgic al săptămânii 6-12 octombrie 2014

Luni, marți, joi	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Sfântul Maslu
Vineri	07:30 19:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernia - Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeei
Duminică	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie

